

U moet zich voorstellen dat arbeidsmigranten over het algemeen jong volwassenen zijn die actief worden gerekruteerd om in Nederland ongeschoold werk te verrichten.
De hemel is blauw, het gras is groen en de wolken roze.

Binnen 24 uur na aankomst worden zij ingezet in het arbeidsproces.
Dan hebben ze een bankrekening, met een pinpas. En na aftrek van vaste lasten wordt daar per week geld op gestort, laten we zeggen rond de € 300,00. En dat iedere week.

Ze wonen in een huisje met 4 man samen, per week daar netto 1200 te besteden en helemaal niemand die hen begeleidt en aangeeft dat het verstandig is om een budget te maken, een deel te sparen. In plaats uit te geven aan veel, en veel te veel drank, en niet te vergeten drugs.

Een leuk meisje is bijna een prooi, maar naar wie moet zij toe zonder het gevaar uitgesloten te worden. Als ze dan plots op straat staan want contract is klaar, geen nieuw contract en je bed moet worden beslapen door de volgende, waar moet je heen, wat moet je doen.

Er komt zo waanzinnig veel op deze jongen mensen af en zo ontzettend vaak loopt het zo tragisch af. In mijn actieve periode van ruim 12 jaar heb ik, wonend in Rotterdam, gedaan wat ik kon en dat waren dingen die op te lossen waren. De relatie over en zij wil niet meer met hem op 1 slaapkamer.

Hij ziet het niet meer zitten, verkering uit, grote bek op het werk, wat moet hij doen, dronken worden? Er is zo'n enorme behoefte aan gewoon normale informatie en die wordt niet gegeven, door niemand.

Werkgevers noemen ze handjes, gemeenten weten niet wat ze er mee aan moeten en de oplossing is zo eenvoudig, alleen je moet het willen. Gemeenten verschuilen zich achter de muren van de bureaucratische onwetendheid en daarmee onverschilligheid.

1 wethouder: Ik mot ze niet want straks staan ze hier allemaal voor een uitkering. En dan op die grond geen beleid en niets willen. Dat kan nooit.